

Πάντες τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν οἱ θεολόγοι ὀφείλουσι νὰ εἶναι οἱ φωτισθέντες τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, διάδοχοι τῶν ἀποστολικῶν ἀνδρῶν τῶν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀγωνισαμένων.

Ἀκολουθεῖ

Ἄρχιμ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ἡ ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

«Καθ' ὃν χρόνον δὲ ὁ Παναγιώτης προσεπάθη νὰ καταστῆλῃ τὰς ἐχθρικὰς ὁρμὰς τοῦ Πιστοῦ κατὰ τοῦ πανδόχου, ὁ τελευταῖος οὗτος πλήρης φόβου καὶ τρόμου περιστρέφετο ἔνθεν ἀκείθεν διὰ νὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα τῆς ἐχθρικῆς ταύτης ἐπιθέσεως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον προεκάλει καὶ ἠϋξανε τὴν ὀργὴν τοῦ κυνός.

Ἐπὶ τέλους μετὰ πηλὰς καὶ μεγάλας προσπάθειας κατόρθωσε νὰ καθησυχάσῃ τὸν Πιστὸν ὁ Παναγιώτης, καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ οὗτος μετὰ τοῦ πανδόχου ἐντὸς τοῦ καταστήματος, ἐγκαταλείπων αὐτὸν ἔξω διὰ ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν περαιτέρω ἐνόχλησιν, δυναμένην νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτοῦ.

Μόλις δὲ εὐρέθησαν καὶ οἱ δύο ἐντὸς ἄνευ ἐνοχλήσεως πλέον καὶ ἡσυχίαι, ἀμέσως ὁ πανδόχος ἄνευ τινὸς διατυπώσεως καὶ λίαν σκαιῶς λέγει πρὸς τὸν ἐπισκέπτην του. «Δὲν ἔκαμες καλὰ, πατριώτη, ὅπου ἐπέιγες εἰς τὸ πανδοχεῖον ἐκεῖνο. Αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἵτινες τὸ διευθύνουσι δὲν χαίρουσι καμμίαν ὑπόληψιν εἰς τὸν τόπον μας, καὶ ὡς ἐκ τούτου κανεῖς δὲν τὰς πλησιάζεις. Ὅστις ἐξ ἀγνοίας μίαν φορὰν τὰς πλησιάζει, ἄλλοτε δὲν ξαναπατᾷ τὸ πόδι του ἐκεῖ μέσα, διότι ἀφ' ἐνός μὲν καὶ αἱ δύο ἔχουσι ἓν ὕψος ἀλλόκοτον, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς αὐτῆς ἀπληστίας ὡστε προσπαθῶσι μὲ κάθε τρόπον ν' ἀπογυμνώσωσι πάντα, ὅστις εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ ξεπέσῃ εἰς τὰς χεῖράς των. Ἐπειτα εἶδατε καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς σας τί περίφημον κατὰσταμα διατηροῦσι, καὶ τί ὠραία φαγητά, ποτά, καὶ περιποιήσιν προσφέρουσι! Ἐξεναντίας ἐδῶ τὰ πάντα εἶνε εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ φαγητά, καὶ ποτά, καὶ διαμονή, καὶ ὑπερβολὴ, καὶ τιμιότης, ὡστε νὰ μὲν καὶ ὁ ἰδοτρόπιώτης τῶν πελάτης λίαν εὐχαριστημένος. Γευματίσατε καὶ ἡμῶς ἴδητε».

Ἐπειτα ἤρχισε νὰ προετοιμάζηται, ὑποθέτων ὅτι ἔπεισε τὸν ξένον, ὅπως γευματίσῃ εἰς τὸ πανδοχεῖόν του, καὶ συγχρόνως νὰ φωνάζῃ ἓνα μικρὸν, τὸν ὅποιον εὗρεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. «Ἀάζαρε! Ἀάζαρε! Πού εἶσαι κρυμμένος, νωθρέ, παληόπραγμα κτήνος.»

Ἰβμαι ἐδῶ, ἀφρητικό, ἀπήνησε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἔν δυστυχῆ παιδάριον, πελιδνόν, λιπόσαρκον, λερωμένον, ἐνδεδυμένον μὲ ράκη, ἐξελλθὸν ἀπὸ τινος γωνίας, καὶ ἐμφανισθὲν μὲ κυρτωμένην κεφαλὴν ἔμπροσθεν τοῦ κυρίου του.

«Καὶ διατί, τῆ λέγει μὲ θυμὸν οὗτος, εἶσαι ἐκεῖ κρυμμένος; Διατί δὲν μὲνῆς εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ καθαρίζῃς; Ἀπὸ πότε ἔλαβες τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀθάδειαν νὰ κρύπτεσαι καὶ ν' ἀκροάζεσαι τί λέγω ἐγὼ μὲ τὸν κόσμον;»

Καὶ ἐπὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπέτιμα τὸ δυστυχὲς παιδίον, συγχρόνως τῆ καταφέρει καὶ δύο ἰσχυρὰ λα-

κτίσματα, τὰ ὅποια τῆ ἔκαμον ν' ἀνατράπη καὶ νὰ κυλίηται εἰς τὸ ἔδαφος.

Ἐπειτα προσέθηκε μετ' ὀργῆς. «Σήκω», καὶ κρημνίσθητι, πήγαινε εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ εἴπῃς εἰς τὴν γυναῖκα μου νὰ σοὶ δώσῃ μίαν μερίδα φαγητοῦ καὶ νὰ τὴν φέρῃς ἐδῶ γρήγορα. Ἀλλὰ γρήγορα, ἤκουσες, ἄλλως ἀλλοίμονον εἰς σέ. Καὶ τοὺς λόγους του τούτους συνώδευσε μὲ τοιαῦτα ἀπειλητικὰ σχήματα, ὥστε ὁ μικρὸς ἔντρομος καὶ πλήρης θακρῶν ἔσπευσε ν' ἀνασκευασθῇ καὶ νὰ τρέξῃ ἀμέσως πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν του μετὰ τοιαύτης ταχύτητος, ὅσιν ἐπέτρεπον αἱ ἀσθενεῖς αὐτοῦ δυνάμεις.

Ἀπέναντι τῆς σκαιότητος, τὴν ὅποιαν ἔδειξεν ὁ πανδόχος καὶ πρὸς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν μικρὸν, καὶ πρὸς τὰς ὁμοτέχνους του γυναίκας κατὰ τὴν συνομιλίαν του, ὁ Παναγιώτης ἐθλιβετο ἐσωτερικῶς, καὶ ὠκτεῖρεν αὐτόν. Ἐδικαιολογεῖ δὲ καὶ τὸν Πιστόν του διὰ τὴν ἐχθρικήν στάσιν, τὴν ὅποιαν ἔδειξε πρὸς τὸν θρηιδῶδη αὐτὸν ἄνθρωπον. Καὶ καθ' ὃν χρόνον ὁ μικρὸς διηυθύνετο πρὸς τὸ μαγειρεῖον ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ξενόδοξον, τῆ εἶπεν. «Ἦνε περιττόν, κύριε, ν' ἀνησυχῆτε δι' ἐμέ. Ἐγὼ δὲν ἤλθον ἐδῶ εἰς τὸ κατὰστημά σας, διότι εἶχον ἀνάγκην νὰ φάγω, ἀλλὰ χάριν ἀδρότητος, ἐπειδὴ μὲ προσεκάλεσατε. Αὐτὰ δὲ τὰ ὅποια εἶδον καὶ ἤκουσα ἐδῶ μέσα, μοι εἶνε ἀρκετὰ νὰ σχηματίσω ἰδέαν καὶ διὰ σὰς, καὶ διὰ τὰς γυναίκας ἐκεῖνας, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων ἡ θεία Πρόνοια ἀνέθηκε τὴν προστασίαν καὶ συντήρησιν τῶν δύο μικρῶν μου, καὶ φεύγω ἀπὸ τὸ κατὰστημά σας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐποψίν ταύτην λίαν εὐχαριστημένος. Χαίρετε λοιπόν.» Καὶ διευθυνθεὶς πρὸς τὴν θύραν ἐξήρχετο.

Ὁ πανδόχος τότε θέλων μὲ πάντα τρόπον νὰ συγκρατήσῃ τὸν ξένον, τρέχει ὀπίσθεν αὐτοῦ μὲ λόγους θωπευτικούς καὶ κινήσεις κολακευτικάς, ὅπότε ὁ Πιστός, ἐπὶ φεληθείς τοῦ ἀνοιγματος τῆς θύρας, καὶ θεωρήσας ὅλα ταῦτα ὡς ἐχθρικήν ἐκδήλωσιν κατὰ τοῦ κυρίου του, ὄρμηξ κατὰ τοῦ πανδόχου καὶ τῆ καταφέρει δύο ἰσχυρὰ δαγκάματα εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας.

Κατόπιν τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ὁ μὲν πανδόχος ἠναγκάσθη πάραυτα νὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς τοῦ κατὰστηματος του καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν περιποίησιν τῶν κυνικῶν φιλοδωρημάτων, φωνάζων συγχρόνως, θλασημῶν καὶ κακολογῶν θεοῦ, ἀνθρώπων, τὸν ξένον καὶ τὸν κύνα του ὁ δὲ Παναγιώτης, ἀποῦ ἐπέτιμῃσε καὶ ἠπέλιγῃσε τὸν Πιστόν διὰ τὴν ἀνάρμοστον αὐτοῦ ταύτην στάσιν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Πανδοχεῖον τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

8ον

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατὰστημα, πρῶτον μὲν ἀνῆλαξε τοὺς συνήθεις χαιρετισμούς μετὰ τῆς Οὐρανίας, καὶ ἔκαμε μετ' αὐτῆς μίαν μικρὰν συνομιλίαν περὶ τῶν ἐντυπώσεών του, τὰς ὁποίας ἀπεκόμισεν ἐκ τοῦ ἀνα τὸ χωρίον περιπάτου του. Ἐπειτα δὲ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν κήπον διὰ νὰ ἴδῃ τί ἔκαμον τὰ παιδία, ὅπερ καὶ ἔπραξεν αὐτῆ προθύμως.

Ἀκολουθεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος ὅσον ἔχει ὀλιγότερον νοῦν, τόσον ἔχει περισσοτέραν κενοδοξίαν.

— Ἡ ἐκδίχσις δὲν εἶναι μεγαλοφυΐα.